

Sygn. akt VI Ga 51/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Koszalinie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Lubelska
Sędziowie:	SO Marek Ciszewski (spr.) SO Elżbieta Witkowska
Protokolant:	st.sekr.sądowy Bogumiła Krzywiźniak

po rozpoznaniu w dniu 25/10/2017 r. w Koszalinie

na rozprawie sprawy

z powództwa:	K. S.
przeciwko:	(...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Koszalinie

z dnia 8 marca 2017 r. w sprawie V GC 1047/14

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że nadaje mu następujące brzmienie:

I. „zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. na rzecz powódki K. S. kwotę 5160,41 zł (pięć tysięcy sto sześćdziesiąt złotych 41/100) wraz z odsetkami ustawowymi od 13 sierpnia 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty,

a dalej idące powództwo oddala,

II. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. na rzecz powódki K. S. kwotę 283,70 zł (dwieście osiemdziesiąt trzy złote 70/100) tytułem zwrotu kosztów procesu”

2. oddala apelację pozwanego w pozostałej części;

3. zasądza od powódki K. S. na rzecz pozwanego (...)” spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. kwotę 120,60 zł (sto dwadzieścia złotych 60/100) tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

/-/ SSO E.Witkowska	/-/ SSO M. Lubelska	/-/ SSO M. Ciszewski
---------------------	---------------------	----------------------

Sygn.akt VI Ga 51/17

UZASADNIENIE

Powódka - K. S. domagała się zasądzenia od pozwanego - (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. kwoty 9.347,33 zł wraz z odsetkami ustawowymi za czas opóźnienia w spełnieniu świadczenia od dnia 13 sierpnia 2014r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu powódka wyjaśniła, iż dochodzi pozostałej części wynagrodzenia przysługującego jej za wykonane na zamówienie spółki ławki, kosze i stojaki na rowery, na podstawie oferty z dnia 23 maja 2014r. Jednocześnie powódka wniosła o zasądzenie od strony pozwanej na swoją rzecz kosztów postępowania.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z 27 listopada 2014r. Sąd Rejonowy w Koszalinie uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniosł o oddalenie powództwa i zwrot kosztów procesu. Zarzucił brak legitymacji procesowej czynnej po stronie powodowej argumentując, że umowę zawarł nie z powódką, lecz z jej mężem. Według pozwanego ustalenia umowy były inne niż to podaje powódka, w szczególności odnośnie terminu realizacji zamówienia. Powołał się na nienależyte wykonanie umowy poprzez niedotrzymanie terminu jej realizacji i dostarczenie wadliwych produktów. Zgłosił zarzut potrącenia wierzytelności w kwocie 10.663,54 zł z tytułu kosztów usunięcia wad (3.788,40 zł) i zwrotu nadpłaty w kwocie (6.875,14 zł).

Sąd Rejonowy ustalił, że (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej w dniu 21 maja 2014r. zwróciła się do powódki drogą e-mailową o przedstawienie wyceny na stojaki na rowery, kosze na śmieci z wkładem - po 34 sztuki i ławki metalowo-drewniane z oparciem - około 20 kompletów.

Najpierw, działający w imieniu powódki, S. S., w dniu 22 maja 2014r. przedstawił pozwanemu standardową ofertę cenową na wytwarzane produkty, w której wskazane zostały ceny produktów oraz termin wykonania maksymalnie 4 tygodnie od momentu złożenia zamówienia

W dniu 23 maja 2014r. powódka przesłała pozwanemu wraz z pismem przewodnim dostosowaną do jego wymagań ofertę, podając dokładny opis produktów i ceny za ławkę Z. z oparciem (w elementach do samodzielnego montażu) - 509 zł netto, kosz (...) z wkładem - 379 zł netto i stojak rowerowy - 369 zł netto, która to oferta została zaakceptowana. Ustalona została zaliczka - 50 % przy zamówieniu, a pozostałe 50 % przed dostawą. Oferta określała termin realizacji zamówienia pozwanego - 6 - 8 tygodni od momentu złożenia zamówienia i wpłaty zaliczki.

W dniu 1 lipca 2014r. pozwany złożył zamówienie na wykonanie 34 sztuk koszy na śmieci oraz 27 sztuk ławek, zgodnie z ustalonymi parametrami, kolorystyką i ceną, na co powódka wystawiła fakturę pro forma z dnia 3 lipca 2014r. na kwotę 16.376,84 zł.

W dniu 8 lipca 2014r. pozwany dokonał na rzecz K. S. wpłaty kwoty 6.376,84 zł

Następnie w dniu 18 lipca 2014r. pozwany poszerzył zamówienie, dodatkowo zamawiając 32 sztuki stojaków rowerowych. Jednocześnie podzielił zapotrzebowanie na dwie partie. Pierwsza partia obejmowała 27 sztuk ławek, 14 sztuk koszy na śmieci i 12 sztuk stojaków na rowery bez cynkowania i malowania, półokrągłe elementy na koła jak w projekcie i dłuższe rury główne do zabetonowania. Druga część zamówienia miała obejmować 20 sztuk stojaków na rowery i 20 sztuk koszy na śmieci.

Pismem z dnia 22 lipca 2014r. powódka poinformowała pozwanego, iż nie otrzymała pełnej wpłaty za fakturę pro forma z 3.07.2014r.

Odpowiedzi pozwany udzielił e-mailem z dnia 23 lipca 2014r., w którym odniósł się do braku żądanej wpłaty, powtórzył treść zamówienia, jak w wiadomości z 18 lipca 2014r oraz przypomniał podział zamówienia na etapy i prosił o korektę cenową. Podtrzymał wyrażone w poprzednim e-mailu stanowisko, żeby elementy metalowe nie były na tym etapie cynkowane i malowane, gdyż dokona tego we własnym zakresie

Powódka potwierdziła, że na pierwszą partię składa się 14 sztuk koszy zamiast 34, zaś doszły stojaki rowerowe - 12 sztuk, niecynkowane i niemalowane. W dniu 23 lipca 2014r powódka wystawiła fakturę pro forma na kwotę 14.076,74 zł, tj. na 1/2 skorygowanej należności za pierwszą partię

W dniu 4.08.2014r. pozwany zapłacił na rzecz K. S. dalszą część zaliczki w kwocie 7.699,90 zł

Zgodnie z ustaleniami stron mąż powódki przekazał pracownikowi pozwanego K. J. elementy, które zostały wykonane na dzień 7.08.2014r. i na dzień 9.08.2014r. Natomiast ten w dniu 9.08.2014r. dokonał zapłaty kwoty 5.000 zł na rzecz powódki

W dniu 7 sierpnia 2014r. sporządzony został protokół odbioru na: kosze K8 z wkładem - 14 kpi., stojaki na rowery - 14 kpi., nogi do ławki Z. z oparciem - 27 kpi., płaskownik wzmacniający do ławki - 27 szt.

Natomiast potwierdzenie przekazania towarów w dniu 9 sierpnia 2014r. sporządzony został protokół odbioru na 7 pozycji:

- listwy do ławki Z. 180 x 4 x 8 (1 kpi. 9 sztuk) - 27 kpi.

- śruby zamkowe (...) x 60 - 486 szt.

- nakrętka (...) - 486 szt.

- podkładka (...) - 486 szt.

- wkręty do drewna 4 x 35 - 243 szt.

- listwy koszowe 51x 6 x 2,5 (1 kpi. 20 sztuk) -14 kpi.

- wkręty do drewna 3,5 x 25 - 560 szt.

W dniu 12 sierpnia 2014r. powódka wystawiła fakturę pro forma na kwotę 28.424,07 zł oraz fakturę VAT nr (...), dotyczące wydanych elementów, składających się na 27 ławek Z. z oparciem za kwotę 509 zł netto/szt., 14 koszy (...) z wkładem za 349 zł netto/szt. i 14 stojaków rowerowych za 320 zł netto/szt., przy czym faktura VAT nr (...) obejmująca żądanie kwoty 9.347,33 zł uwzględniała uiszczony przez pozwanego zaliczki.

Pismem z dnia 14 sierpnia 2014r. pozwany powiadomił powódkę o wydaniu wadliwych (za małych) wkładów do koszy oraz wezwał do wykonania właściwych wkładów.

W odpowiedzi przedstawiciel powódki S. S. odmówił uwzględnienia powyższych zarzutów, prosząc jednocześnie o sprawdzenie treści oferty z dnia 23 maja 2014r. oraz przytoczył podane w niej wymiary wkładów

Następnie pismem z 13 i 14 sierpnia 2014r. pozwany wezwał powódkę do nierealizowania drugiej części zamówienia. Poinformował też, że zleci innemu podmiotowi wykonanie koszy na śmieci w miejsce wadliwych

W dniu 19.09.2014r. powódka skierowała do pozwanego wezwanie do dobrowolnej zapłaty kwoty 9.347,33 zł

Na podstawie opinii biegłego sądowego Sąd Rejonowy ustalił, że wkłady do koszy na śmieci nie zostały wykonane w sposób wadliwy i nie zachodziła konieczność korygowania wymiarów wkładu lub stelaża w celu zmniejszenia istniejącego luzu. Z punktu widzenia technicznego wkłady do koszy i stelaże zostały wykonane prawidłowo. Biegły nie stwierdził również aby przekazane stojaki na rowery wymagały przeróbek

Na podstawie takich ustaleń Sąd Rejonowy uznał, że powództwo jest zasadne.

Pozwany zamówił u powódki wykonanie ławek Z. z oparciem, koszy na śmieci (...)z wkładem i stojaków na rowery. Zamówienie zostało złożone w oparciu o ofertę powódki z dnia 23 maja 2014r., gdzie zostały szczegółowo opisane towary z podaniem ich cen. W trakcie wykonania zamówienia z dnia 1 lipca 2014r. doszło do jego modyfikacji. W dniach 18.07.2014r. i 23.07.2014r., pozwany przesłał bowiem do powódki e-maile, w których podzielił zamówienie na dwa etapy oraz jednocześnie oświadczył, że odbierze nawet elementy, które nie były cynkowane i malowane, gdyż dokona tego we własnym zakresie. Odebrał je na początku sierpnia 2014r. W e-mailu z 14.08.2014r. pozwany zażądał, aby powódka wstrzymała się z realizacją drugiej części zamówienia.

Pozwany w niniejszym procesie twierdził, że powódka opóźniła się z wykonaniem umowy, jednak twierdzeń tych nie udowodnił. Bezsporne jest, że w dniu 1 lipca 2014r. pozwany dokonał zamówienia u powódki 27 sztuk ławek i 34 sztuki koszy na śmieci. W myśl oferty z dnia 23 maja 2014r. powódka zobowiązała się dostarczyć towary w ciągu 6 - 8 tygodni od momentu złożenia zamówienia i wpłaty zaliczki. Zaliczka wynosiła 50 % należności i miała być uiszczona przy zamówieniu.

Skoro zamówienie zostało złożone w dniu 1 lipca 2014r., to miało ono być wykonane w okresie od połowy sierpnia 2014r. do końca sierpnia 2014r., przy dodatkowym założeniu, że wraz z zamówieniem uiszczona zostanie uzgodniona zaliczka. Tymczasem pozwany dokonał wpłaty wymaganej zaliczki w dwóch częściach dopiero 8 lipca 2014r. i 4 sierpnia 2014r.

W przytoczonej wyżej korespondencji e-mailowej pozwany poinformował powódkę, żeby wydała towar w stanie, w jakim znajduje się w chwili obecnej z racji zobowiązań pozwanego wobec osób trzecich. Sąd Rejonowy podkreślił, że to na wyraźne polecenie pozwanego powódka przerwała prace, mimo że nie minął jeszcze termin realizacji zamówienia. Tym samym powodem nieukończenia prac była decyzja pozwanego. Natomiast powódka gotowa była te prace wykonać.

W myśl art. 639 k.c. zamawiający nie może odmówić zapłaty wynagrodzenia mimo niewykonania dzieła, jeżeli przyjmujący zamówienie był gotów je wykonać, lecz doznał przeszkód z przyczyn dotyczących zamawiającego.

Sąd Rejonowy nie podzielił stanowiska pozwanego, jakoby zasadnicze ustalenia umowne zostały poczynione w oparciu o wcześniejszą standardową ofertę cenową powódki z 22.05.2014r., w której był proponowany termin wykonania do 4 tygodni od złożenia zamówienia. Jednak brak jest podstaw do uznania, iż doszło do uzgodnienia takiego terminu, skoro skonkretyzowana oferta została przesłana pozwanemu w dniu 23.05.2014r. wraz z uszczegółowieniem cen i parametrów oraz dostosowaniem terminu realizacji dzieła do wymagań zamówienia pozwanego.

Nadto, w korespondencji e-mailowej prowadzonej ze stroną powodową, pozwany nigdy nie wskazywał na ofertę z 22.05.2014r. jak też nigdy nie kwestionował, że realizowana jest oferta z dnia 23.05.2014r., mimo że powódka niejednokrotnie powoływała się na nią i przytaczała podany w niej termin.

Sąd I instancji podkreślił, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, a w szczególności treść korespondencji stron, zeznania świadka S. S. i powódki przeczą stanowisku pozwanego, iż prace nie zostały ukończone z przyczyn

dotyczących strony powodowej. Przekazane przez powódkę towary zostały odebrane przez pozwanego. Pozwany przyjął również faktury z dnia 12.08.2014r., zawierające ceny wydanych towarów obniżone w stosunku do pierwotnie uzgodnionych, których nie kwestionował.

Z treści faktury VAT nr (...) z dnia 12 sierpnia 2014r. powódka dokonała korekty wynagrodzenia oraz uwzględniła uiszczony dotychczas wpłaty w łącznej wysokości 19.076,74 zł na poczet należności w kwocie 28.424,07 zł, objętej fakturą pro forma nr (...).

Zgodnie z treścią art. 639 zd. 2 k.c. zamawiający może odliczyć to, co przyjmujący zamówienie oszczędził z powodu niewykonania dzieła. Jednak to na pozwanym spoczywał ciężar wykazania tego, co wykonawca zaoszczędził z powodu niewykonania dzieła, jednak pozwany nie wykazał tych okoliczności.

Brak jest również zdaniem Sądu I instancji, podstaw do przyjęcia, że kosze zostały wykonane przez stronę powodową nieprawidłowo. Biegły sądowy M. G. w swojej opinii, w sposób jednoznaczny i stanowczy stwierdził bowiem, iż reklamowane przez pozwanego wkłady do koszy nie były wadliwe i nie wymagały poprawek. Nie zachodziła konieczność korygowania wymiarów wkładu lub stelaża w celu zmniejszenia istniejącego luzu Z punktu widzenia technicznego wkłady oraz stelaże zostały wykonane prawidłowo. Biegły nie stwierdził też ażeby wymagały przeróbek wydane stojaki na rowery. W ocenie Sądu Rejonowego brak jest podstaw do kwestionowania tych ustaleń opinii biegłego.

Sąd oddalił wnioski stron, zgłoszone na rozprawie w dniu 22.02.2017r. o uzupełnienie opinii biegłego w zakresie ilości wykonanych koszy oraz w zakresie dokonania wariantowych wyliczeń rachunkowych, jako zbędny dla rozstrzygnięcia.

Zdaniem Sądu I instancji nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut braku legitymacji procesowej czynnej po stronie powodowej. W świetle przedstawionego materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, że S. S. działał jako pełnomocnik powódki. Twierdzeniom strony pozwanej przeczy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w szczególności treść faktur wystawionych przez powódkę oraz treść pokwitowań zapłaty, a także zeznania świadka S. S. i powódki.

Na podstawie takich ustaleń i wniosków, Sąd Rejonowy w Koszalinie wyrokiem z dnia 8 marca 2017 r.

I. zasądził od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. na rzecz powódki K. S. kwotę 9.347,33 zł wraz z odsetkami ustawowymi od 13 sierpnia 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;

II. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 300,00 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych i kwotę 1.217,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od całości wyroku Sądu Rejonowego w Koszalinie z dnia 8 marca 2017 roku, wydanego w sprawie o sygn. V GC 1047/14, którego odpis wraz z uzasadnieniem pełnomocnik pozwanej otrzymał w dniu 26 kwietnia 2017 roku wniosła pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 233 § 1 k.p.c, co miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, poprzez dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w sposób dowolny a nie swobodny, w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym oraz w sposób sprzeczny z zasadami logicznego rozumowania i wskazaniami wiedzy, a także niewyjaśnienie wszystkich okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszego postępowania oraz pominięcie istotnych dowodów zgromadzonych w sprawie, co doprowadziło Sąd do błędnych ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, polegających na przyjęciu, iż:

- pozwana zaakceptowała ofertę powódki z dnia 23 maja 2014 roku i jej warunki, podczas gdy w rzeczywistości pozwana zaakceptowała ofertę powódki z dnia 22 maja 2014 roku, która to oferta znajduje się w aktach niniejszego

postępowania; Nigdy pozwana nie akceptowała żadnej innej, nie korzystnej oferty. W takim przypadku nie doszło by do zlecenia zamówienia.

- zamówione kosze na śmieci nigdy nie zostały wykonane przez powoda prawidłowo i kompletny, zgodnie ze zleceniem i zamówieniem. Pozwana odebrała wkłady do koszy i stelaże które Powódka zamówiła u swojego podwykonawcy, oraz pozwana w całości zapłaciła za nie bezpośrednio podwykonawcy powódki firmie (...) już po terminie jaki miała na wykonanie zamówienia. Zamówione przez pozwaną kosze zostały wykonane wadliwie, podczas gdy w rzeczywistości pozwana skorygowała wymiary przedmiotowych wkładów przedstawione w ofercie powódki, wnosząc o wykonanie wkładów o innych wymiarach, aniżeli powódka oferowała, zaś brak wykonania przez powódkę koszy o wymiarach wskazanych przez pozwaną doprowadziło do wykonania umowy niezgodnie z jej treścią i do konieczności naprawy przedmiotowych wkładów przez pozwaną;
- pozwana zgodziła się, aby powódka dostarczyła zamówione towary w postaci ławek, koszy oraz stojaków w elementach do samodzielnego złożenia oraz nieocynkowanych i niepomalowanych, podczas gdy w rzeczywistości tylko ławki zamówione przez pozwaną miały zostać dostarczone w elementach do samodzielnego złożenia, reszta zaś towarów miała zostać dostarczona w stanie kompletnym, co wprost wynika z całości korespondencji mailowej stron; nadto, pozwana zgodziła się jedynie na dostarczenie przez powódkę niepomalowanych wszystkich towarów i niecynkowanych stojaków, zaś kosze ławki miały być ocynkowane, co wprost wynika z całości korespondencji mailowej stron. Taka modyfikacja zamówienia wynikała z faktu, że powódka nie wykonywała zlecenia w terminie co zagrażało kontraktowi który Pozwana miała podpisać ze Zleceniodawcami.
- powódka nie opóźniła się z wykonaniem umowy zawartej z pozwaną, podczas gdy w rzeczywistości opóźnienie ze strony powódki w wykonaniu zamówionego dzieła było znaczne, co groziło pozwanej utratą możliwości wykonanie innej umowy z innym kontrahentem;
- powódka nigdy nie dokonała korekty ceny dostarczonych przez nią elementów zamówionych towarów o brak stosowanego ocynkowania i pomalowania, oraz nie zminusowała ceny zapłaconej za wadliwe wykonane wkłady i stelaże do koszy, które pozwana zapłaciła bezpośrednio podwykonawcy powoda firmie (...), podczas gdy w rzeczywistości powódka faktycznie podwyższyła cenę za te elementy w stosunku do ceny pierwotnej za zamówione towary pełnowartościowe, co wynika z faktur VAT znajdujących się w aktach niniejszego postępowania;
- pozwana nie wykazała wysokości należności powódki za niedokończenie dzieła, podczas gdy pozwana złożyła wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność wartości towarów dostarczonych przez powódkę, z której to opinii wynika wprost, iż wartość wszystkich dostarczonych przez powódkę towarów na rzecz pozwanej odpowiada kwocie dotychczas uiszczonej przez pozwaną na rzecz powódki, co winno prowadzić do oddalenia powództwa w niniejszej sprawie;
- pominięcie całkowicie przez Sąd opinii biegłego sądowego sporządzonej w toku prowadzonego w niniejszej sprawie postępowania dowodowego, z której wynika, iż wartość wszystkich pracy wykonanych przez powódkę na rzecz pozwanej odpowiada uiszczonej przez pozwaną na jej rzecz kwocie, co także doprowadziło Sąd do przyjęcia błędnych ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie;
- powódka dostarczyła na rzecz pozwanej wszystkie zamówione u niej towary przez pozwaną, podczas gdy powódka dostarczyła jedynie towary wymienione w protokołach odbioru z dnia 7 sierpnia i 9 sierpnia 2014 roku /w postaci części niepomalowanych elementów, gdzie brakuje m.in. stojaków na rowery oraz koszy na śmieci które składały się z wkładów i stelaży do koszy/ co powoduje wadliwość wyliczeń biegłego sądowego, który w sporządzonej przez siebie opinii przyjmuje dostarczenie na rzecz pozwanej przez powódkę elementów, które nie zostały faktycznie przekazana;
- pominięcie przez Sąd zgromadzonych i istotnych w sprawie dowodów, tj. faktury VAT z dnia 14 sierpnia 2014 roku, wystawionej przez (...) S.C. i opłaconą przez pozwaną, z którego to dokumentu wynika, iż pozwana zakupiła niedostarczone przez powódkę elementy towarów od podwykonawcy powoda, zaś Sąd wydając zaskarżony wyrok

zobowiązał pozwaną do uiszczenia na rzecz powódki wynagrodzenia właśnie za te, już raz zapłacone elementy, ale nie dostarczone elementy przez powoda;

- pozwana nie dokonała na rzecz powódki nadpłaty za dostarczone towary, podczas gdy w rzeczywistości pozwana uiściła na rzecz powódki znacznie większą kwotę, aniżeli wartość dostarczonych przez powódkę elementów , towarów, co winno prowadzić Sąd do uwzględnienia zarzutu potrącenia zgłoszonego w niniejszym postępowaniu przez pozwaną i tym samym do oddalenia powództwa w całości;
- niezasadne oddalenie wniosku dowodowego pozwanej o przeprowadzenie przez Sąd dowodu z kolejnej uzupełniającej opinii biegłego sądowego na okoliczność wartości rynkowej towarów dostarczonych przez powódkę na rzecz pozwanej i wynikających z dwóch protokołów odbioru towarów, tj. z dni 7 i 9 sierpnia 2014 roku, co skutkuje wadliwością podjętego w niniejszej sprawie rozstrzygnięcia;

2. naruszenia przez Sąd przepisów art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 236 k.p.c, poprzez zaniechanie zgromadzenia przez Sąd całości dowodów pomimo ich formalnego dopuszczenia, tj. poprzez wydanie przez Sąd postanowienia o powołaniu dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność wyceny wartości prac wykonanych przez powódkę na rzecz pozwanej z uwzględnieniem protokołów odbioru towarów z dni 9 i 7 sierpnia 2014 roku, i sporządzenie przez Sąd przez biegłego opinii na okoliczność ogólnej wartości tych prac, bez uwzględnienia treści tych protokołów, i tym samym brak zobowiązania przez Sąd biegłego do wykonania wydanego wcześniej postanowienia Sądu w tym zakresie, ewentualnie brak zmiany przez Sąd treści powyższego postanowienia o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego sądowego.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelujący wnosił o :

- zmianę zaskarżonego wyroku przez Sąd odwoławczy i oddalenie w całości powództwa;
- zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych;

ewentualnie

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Koszalinie.

Jednocześnie apelujący, wnoszę o dopuszczenie przez Sąd odwoławczy dowodu z uzupełniającej opinii biegłego sądowego z zakresu produkcji i montażu stolarki budowlanej na okoliczność: wartości rynkowej towarów dostarczonych przez powódkę na rzecz pozwanej i wynikających z protokołów odbioru towarów z dni 7 i 9 sierpnia 2014 roku przy uwzględnieniu, iż potrzeba powołania powyższego dowodu wyniknęła dopiero na tym etapie postępowania, z uwagi na oddalenie powyższego wniosku przez Sąd I instancji.

W odpowiedzi na apelację, powódka wносиła o oddalenie apelacji pozwanego i zasądzenie kosztów procesu.

Rozpoznając apelację Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego zasługiwała na uwzględnienie jednakże jedynie w części.

Na wstępie należy zaznaczyć, że Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do podzielenia przeważającej części zastrzeżeń pozwanego, zmierzających do zakwestionowania poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych. Jedynie w zakresie oceny wartości oszczędności związanych z niepełnym wykonaniem poszczególnych elementów, jak też liczby stojaków na rowery, za które stronie powodowej przysługiwało wynagrodzenie ustalenia Sądu Rejonowego wymagały skorygowania. Szczegółowe w tym względzie stanowisko Sądu Okręgowego wskazane zostanie w dalszej części uzasadnienia.

Obszerna część zarzutów apelacyjnych wskazuje na naruszenie przez Sąd Rejonowy normy art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego sprawy i dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego, co w konsekwencji miało rzekomo doprowadzić do błędnych, niekorzystnych dla pozwanego konkretnych ustaleń, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia. Odnosząc się ogólnie do tych zarzutów przede wszystkim wskazać należy na doskonale znany w orzecznictwie sądowym pogląd, wynikający z orzeczenia z dnia 10 czerwca 1999 r. w sprawie II UKN 685/99, w którym Sąd Najwyższy stwierdził, że normy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd przepisu art. 233 § 1 k.p.c. wymaga zatem wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem może być jedynie przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (tak SN w orz. z 6 listopada 1998 r., II CKN 4/98, niepubl.; oraz w orz. z 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/00).

Pomijając kwestie szczegółowe, na które wskazano wcześniej /o czym w dalszej części uzasadnienia/, w ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy dokonał w niniejszej sprawie prawidłowych ustaleń faktycznych i trafnej oceny prawnej, zasługujących na akceptację sądu odwoławczego. Sąd wskazał wyraźnie jakim dowodom dał wiary i uzasadnił swoje stanowisko. Przedmiotowe ustalenia są adekwatne do materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, zostały poczynione na podstawie jego wszechstronnego rozważenia, bez przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.). Natomiast zarzuty, które stawia pozwany w apelacji sprowadzają się w istocie jedynie do przedstawienia własnego, subiektywnego przekonania, jakoby w sprawie nie zostały udowodnione okoliczności, mogące stanowić podstawę uwzględnienia powództwa.

Nie zasługiwał w szczególności na uwzględnienie zarzut pozwanego, jakoby strony wiązała umowa zawarta w wyniku przyjęcia oferty z dnia 23 maja 2014 roku, podczas gdy w rzeczywistości pozwany miał zaakceptować ofertę powódki z dnia 22 maja 2014 roku, w której zasadniczą różnicę stanowił termin wykonania umowy. Istnieje nadmiar argumentów przemawiających za twierdzeniami powódki, zbieżnych z ustaleniami Sądu Rejonowego: przede wszystkim oferta z dnia 23 maja 2014 roku była złożona później, uwzględniała już szczegóły konkretnego zamówienia pozwanego, na jej podstawie wystawiane były faktury „pro forma”, których pozwany nie kwestionował, wreszcie do czasu zaistnienia rozbieżności pomiędzy stronami, pozwany w najmniejszym nie podnosił, iżby za wiążącą miała być pojmowana oferta z dnia 22 maja 2014 roku.

W materiale dowodowym brak jest uzasadnionych podstaw do przyjmowania, że wykonane w ramach realizacji umowy kosze, były wadliwe. Wręcz przeciwnie, z naciskiem podkreślić należy, że okoliczność ta, mieszcząca się w zakresie wiedzy specjalistycznej, została poddana ocenie biegłego sądowego, który jednoznacznie stwierdził / wyjaśnienia - k. 470/, że wykonanie koszy było prawidłowe, odpowiadające zamówieniu. W tej sytuacji dalsza polemika z takim ustaleniem Sądu musi być uznana za chybioną.

Podobnie ocenić należy zarzut, jakoby bezpodstawne było ustalenie Sądu Rejonowego, że powódka nie popadła w opóźnienie z wykonaniem umowy. Co do zasady cała argumentacja dotycząca tej okoliczności została zawarta w punkcie odnoszącym się do ustalenia, która z ujawnionych w toku postępowania ofert stanowiła podstawę warunków umowy. Stanowisko pozwanego wynika wyłącznie z przyjęcia założenia, że była to oferta z dnia 22 maja 2014 roku, przewidująca 4 tygodniowy termin realizacji i dlatego miało wystąpić opóźnienie. Jednakże, na co wskazano wcześniej, strony wiązały warunki umowy wyartykułowane w ofercie z dnia 23 maja 2014 roku, w której 6 - 8 tygodniowy termin wykonania miał być liczony od momentu złożenia zamówienia i wpłaty zaliczki i przy takim założeniu, o opóźnieniu powódki nie mogło być mowy.

Niezależnie jednak od tego stwierdzenia trzeba zauważyć, że pozwany nie wykazał, jakie to konkretnie uprawnienia czy roszczenia miałyby mu służyć z powodu opóźnienia wykonawcy. Z samego bowiem faktu zaistnienia opóźnienia /

zakładając hipotetycznie/ wcale nie wynika prawo uchylenia się od zapłaty wynagrodzenia za wykonane i przyjęte dzieło.

Argumentacja pozwanego o dostarczeniu jedynie towarów wymienionych w protokołach odbioru z 7 – go i 9 – go sierpnia 2014r. dowodzi jedynie wybiórczego traktowania dowodów przez pozwanego. Tymczasem, na co wcześniej Sąd Odwoławczy zwrócił uwagę, zasada swobodnej oceny dowodów wymaga ich weryfikacji w całości. Granice swobodnej oceny dowodów wyznaczają wymagania prawa procesowego, doświadczenie życiowe oraz reguły logicznego myślenia. To według sądu w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość i wając moc środków dowodowych oraz ich wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Aby skutecznie postawić zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. konieczne jest wskazanie przyczyn dyskwalifikujących ocenę dowodów dokonaną przez sąd, określenie, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając, lub zarzucenie sądowi, iż rażąco naruszył zasady logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego wraz z wykazaniem w jaki sposób do tego doszło oraz stwierdzeniem, że uchybienie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy.

Tymczasem, z samych twierdzeń strony pozwanej, pomijając już dowody przeprowadzone na wniosek strony powodowej, wynika wniosek, że wskazane protokoły nie zawierają wyczerpującego katalogu elementów, przekazanych pozwanemu w realizacji umowy. Nie sięgając daleko: sam pozwany twierdzi, że otrzymał stojaki na rowery /choć ich liczba między stronami jest rozbieżna/, chociaż żaden z protokołów stojaków nie obejmuje. Pozwany podnosił, że wada kosztów na śmieci polegała na nadmiernym luzie pomiędzy wkładem a obudową, gdy tymczasem z protokołów miałyby wynikać, że otrzymał jedynie stelaże. Zdumiewające jest zatem z jakiego powodu zgłaszał reklamację wadliwości polegającej na nieprawidłowym wykonaniu, a nie niezupełność wydania tego elementu.

Sąd Okręgowy nie podzielił również argumentów pozwanego, wskazującego na uchybienie polegające na oddaleniu wniosku o uzupełnienie opinii biegłego, przy czym uczynił tak z dwóch zasadniczych powodów:

Po pierwsze, wniosek dowodowy był skonstruowany wyjątkowo nietrafnie, gdyż w istocie, przy dosłownym trzymaniu się jego tezy nie sposób było dostrzec związek wskazanego tam przedmiotu ustaleń z istotnymi okolicznościami sprawy. W żadnym wypadku za taką okoliczność, w sytuacji co nawet nie stanowiło kwestii spornej, gdy wynagrodzenie za poszczególne przedmioty zostało ustalone w umowie, nie mogła uchodzić wycena wartości prac wykonanych przez powódkę, czy też wartości przedmiotów zrealizowanych w ramach wykonania umowy.

Po wtóre, za okoliczność istotną pojmować należało ustalenia w zakresie oszczędności przyjmującego zamówienie / powódki/ wynikłych z racji niewykonania poszczególnych elementów w całości. Na te jednak pytania, faktycznie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy opinia biegłego sądowego M. G. odpowiada i, w ocenie Sądu Okręgowego, był to dowód wystarczający dla poczynienia niezbędnych ustaleń.

Apelacja podlegała natomiast uwzględnieniu w zakresie kwestionującym wysokość dochodzonego roszczenia w aspekcie dwóch elementów:

- a) ilości przekazanych pozwanemu stojaków na rowery;
- b) oszczędności powódki wynikłych z niewykonania w całości przedmiotu zamówienia.

Co do pierwszego zagadnienia, umowa stron pierwotnie miała obejmować wykonanie 32 stojaków na rowery. W piśmie z 18 lipca 2014r., czemu powódka nie przeczy, zamówienie zostało ograniczone do 12 stojaków. Pozwany, w wykonaniu pierwszej partii zamówienia, określoną liczbę stojaków na rowery otrzymał, który to fakt nie jest przez niego kwestionowany. Powódka nie dysponuje bezpośrednim dowodem przekazania pozwanemu 14 stojaków, za które dochodzi zapłaty. W tym zakresie odwołuje się do dokumentu faktury wystawionej przez firmę (...) /k.457/, który jednak stwierdza przede wszystkim, że producent wyprodukował określoną ilość stojaków na zlecenie powódki, co jednak nie jest równoznaczne z zakresem wykonania dzieła na rzecz pozwanego. Skoro natomiast pozwany stojaki

na rowery otrzymał, zastrzeżeń co do ilościowego wykonania nie zgłaszał, a zamówienie w zakresie pierwszej partii obejmowała 12 sztuk stojaków, to taką ich liczbę należało przyjąć jako udowodniony zakres realizacji umowy.

W przedmiocie drugiej kwestii Sąd Okręgowy nie podzielił oceny Sądu Rejonowego, że w sprawie nie zostało dostatecznie wykazany poziom zaoszczędzenia przez powódkę wydatków związanych z wykonaniem pierwszej partii zamówienia. Niewątpliwie część prac, objętych umową, na żądanie pozwanego nie została wykonana wskutek czego powódka zaoszczędziła określone koszty. Wysokość oszczędności z tego tytułu możliwa była do określenia na podstawie wyliczeń opinii biegłego sądowego M. G. Stosownie do kodeksowej regulacji umowy o dzieło, przyjmujący zamówienie może żądać zapłaty wynagrodzenia także wówczas, gdy dzieło nie zostało w ogóle wykonane lub wykonane jedynie w części, jeżeli przyjmujący zamówienie gotów był je wykonać, ale nie doszło do tego z przyczyn dotyczących zamawiającego. Przyczynami dotyczącymi zamawiającego są wszelkie przyczyny leżące po jego stronie, które uniemożliwiły wykonanie dzieła; w tym również przyczyny niezawinione. Wynagrodzenie należne przyjmującemu zamówienie na podstawie art. 639 KC ulega zmniejszeniu o to, co zaoszczędził on z powodu niewykonania dzieła. Oszczędność przyjmującego zamówienie wynikać może z faktu, iż nie nabył on określonych materiałów lub narzędzi potrzebnych do tego dzieła, których koszt uwzględniony był w wynagrodzeniu. Jeżeli przyjmujący zamówienie miał wykonać dzieło z pomocą osób trzecich, których ostatecznie nie musiał zaangażować, kwotą zaoszczędzoną przez niego jest też wartość wynagrodzeń niezapłaconych tym osobom.

W sprawie zostało w sposób niebudzący wątpliwości ustalone, że w związku z potrzebą pozwanego przyspieszenia terminu realizacji usługi, w określonej części poszczególne rzeczy nie zostały wykonane w pełnym zakresie. W szczególności:

- kosze – zaniechano cynkowania i malowania proszkowego stelaży i wkładów oraz ich montażu; wbrew natomiast ustaleniom biegłego, drewniane listwy stelaża dostarczone zostały pomalowane;
- ławki - zaniechano cynkowania i malowania proszkowego części metalowych oraz montażu; również w tym przypadku drewniane listwy dostarczone zostały pomalowane;
- stojaki na rowery - zaniechano cynkowania i malowania proszkowego.

Przyjmując wartość prac niewykonanych według opinii biegłego rozliczenie zaoszczędzonych wydatków winno przedstawiać się następująco:

	Cena z umowy	ilość	Oszczędność	Cena/szt	Cena za łączną ilość	Razem zł
kosze	379 zł	14	- 41zł /szt cynkowanie – 15 zł malowanie proszk. – 21 zł montaż – 5 zł	338	4732	5820,36
ławki	509 zł	27	-70 zł/szt.	439	11853	14579,19

			cynkowanie – 30 zł			
			malowanie proszk. – 40 zł			
stojaki	369 zł	12	-109 zł/szt.	260	3120	3837,6
			cynkowanie – 60 zł			
			malowanie proszk. – 21 zł			
Razem		24237,15				

W konsekwencji rozliczenie winno nastąpić w następujący sposób:

- **należność powódki - 24237,15 zł**
- **wpłaty pozwanego - -19076,74 zł**
- **różnica do zapłaty - 5160,41 zł**

Z powyższego wynika, że roszczenie powódki było uzasadnione do wysokości kwoty 5160,41 zł.

Wobec zatem skuteczności zarzutu apelacji co do wysokości roszczenia, orzeczenie w punkcie I. podlegało zmianie poprzez obniżenie zasądzonej tam na rzecz powódki należności do kwoty 5160,41 zł i oddalenie powództwa dalej idącego, o czym orzeczono na podstawie art. 386 § 1 kpc).

Zmiana rozstrzygnięcia co do istoty sprawy skutkowałą również koniecznością zmodyfikowania wyrażonego procentach, poziomu uwzględnienia żądań stron. Żądanie powódki dochodzone w kwocie 9347,33 zł, uznać należało za uzasadnione w zakresie 55%. Odpowiednia zmiana w zakresie kosztów procesu dotyczyła pkt II. zaskarżonego wyroku (art. 386 § 1 kpc w związku z art. 100 k.p.c.).

Zakresie w jakim apelacja została uznana za niezasadną pod względem merytorycznym, podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach za postępowanie odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. W związku z art. 108 § 1 k.p.c. mając na uwadze, że zarzuty apelującego zostały uwzględnione w zakresie 45 % zaskarżenia. Koszty powódki wyniosły kwotę 900 zł (opłata za zastępstwo procesowe), koszty pozwanego 1368 zł (opłata sądowa od apelacji w kwocie 468 zł i opłata za zastępstwo procesowe 900 zł). Stopień uwzględnienia stanowisk stron w postępowaniu apelacyjnym uzasadniał zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kwoty 120,60 zł.

/-/ M.Lubelska /-/ M.Ciszewski /-/ E. Witkowska

ZARZĄDZENIE

1. odnotować zwrot uzasadnienia,
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom powódki;
3. z wpływem lub za 14 dni od doręczenia

Koszalin, 13 listopada 2017 r.

Sędzia